

"ดอกไม้ในฝัน"..เป็นไปได้ไหมหนอ ทุ่งกว้างแห่งหนึ่งจะมีแต่ดอกไม้สะพรั่ง...

นำเสนอเมื่อ : 3 มิ.ย. 2552

ก็แล้วโลกนี้จะน่าอยู่ได้อย่างไร หากไม่มีใครเชื่อมั่นอีกต่อไปว่า การส่งมอบกำลังใจให้แก่กัน สามารถปลูกผลกำไร
เร็วแรง และจุดdingชีวิตที่เหนื่อยล้าให้กลับมาเย็นหยัดและก้าวเดินต่อไปได้อีกครั้งอย่างมั่นคง

02 มิถุนายน 2552

ดอกไม้ในฝัน

"เป็นไปได้ไหมหนอ ทุ่งกว้างแห่งหนึ่งจะมีแต่ดอกไม้สะพรั่ง...
เป็นไปได้สินะ ถ้าทุกคนเลือกปลูกแต่ไมดอกไม้ หรืออย่างน้อยก็ 'ช่วยกัน' ดูแล"

เพลง : ดอกไม้ให้คุณ
ศิลปิน : หนูมสกล
อัลบั้ม : -

ในวันที่เหน็ดเหนื่อยและเบื่อหน่ายโลก ในวันที่หัวใจเต็มไปด้วยความขิงขังหลายๆ สิ่งรอบกาย ในวันที่หมดเรี่ยวแรงแม้แต่จะยิ้มหรือส่งเสียงหัวเราะ ในยามกลางวันเวลาที่เรารู้สึกเหงาแล้นนั้น หากมีใครแค่เพียงสักคนบอกเราว่า เราคือของขวัญของโลกใบนี้ เป็นสิ่งสำคัญและมีค่าควรแก่การปกป้อง ใส่ใจ ดูแล ทะนุถนอม แม้ในห้วงเวลาที่เรตอบโต้ด้วยการกระทำอันเสื่อมทราม นารังเกียจ

เราจะหัวเราะเยาะ หรือหยันเหยียดเขาไหม? ความจริงใจที่แสนหมดจด หรือความดีงามอื่นใดที่ได้รับมา จะทำให้คุณในโลกมีตฤยหนี่ หวันเกรง ไมกลาเขาไกลความอบอุ่นที่ทอแสงสาดส่องมาหรือเปล่า ?

หากที่ว่ามาข้างต้นคือคำถาม คำตอบจากคนๆ หนึ่งในโลกมีตัวอย่างเราก็คือ ไม่มีสิ่งใดควรค่ากับความจริงใจที่แสนอบอุ่นและอ่อนโยนนั่น นอกจากการใช้ชีวิตที่เหลืออยู่นับจากนี้อย่างรับผิดชอบ เต็มเปี่ยม และถ่ายทอดกำลังใจ มอบความอบอุ่นอ่อนโยนที่ได้รับมาเผื่อแผ่ถึงคนรอบข้างบาง เทาที่จะสามารถทำได้ อาจเป็นเพียงใครคนหนึ่งใกล้ๆ ตัว เพียงเท่านั้น...ชีวิตก็มากลนด้วยความหมายอันงดงาม

ก็แล้วโลกนี้จะน่าอยู่ได้อย่างไร หากไม่มีใครเชื่อมั่นอีกต่อไปว่า การส่งมอบกำลังใจให้แก่กัน สามารถปลูกพละกำลัง เรียวแรง และจุดตั้งชีวิตที่เหน้อยลาไหกลับมายืนหยัดและก้าวเดินต่อไปได้อีกครั้งอย่างมั่นคง

แม้แต่ละก้าวที่เหยียบย่างจะยังสะท้อนสะท้อนให้บาดเจ็บถึงกลางใจ

แต่ไม่ว่าอย่างไร เราทุกคนต่างก็ต้องเดินต่อ เช่นเดียวกับเด็กน้อยขาขาดคนหนึ่ง ที่พยายามก้าวให้ไต่ด้วยตัวเอง ทามกลางกำลังใจจากเพื่อนๆ

“ก้าวสิ ผมรู้ว่าคุณทำได้...ค่อยๆ ยกขาขวาขึ้น ก้าวขาขวาออกไป...เห็นไหม คุณยืนบนขาซ้ายได้แล้วนะ ก้าวขาขวา ก้าวออกไปก่อน แล้วเหยียบลงบนพื้น นั่นแหละ...คุณต้องลองอีก ลองหลายหน อย่าซีซลาด...เห็นไหม ผมบอกแล้ววาตองเดินได้”

...แล้วเด็กชายขาขาดคนหนึ่ง ก็กลับมาเดินได้อย่างมั่นคงอีกครั้งด้วยขาปรกติและขาเทียมอย่างละข้าง

“คุณไม่ลงไปเล่นน้ำฝนหรือ”

ผมลงไปไม่ได้หรอกก เด็กๆจะเป็นสนิม”
ก็สูดดูขาออกเสียดอกสนิ เล่นน้ำฝนสนุกนะ ถอดขาออกเถอะ”
ไม่ได้หรอกก เด็กๆใครจะมาขโมยขาผมไป”
งั้นจะเผื่อให้ คุณลงไปเล่นน้ำฝนเถอะ”
อ้าว! แล้วคุณไม่ไปเล่นหรือ”
เผื่อขาใหญ่คุณก่อน พอคุณเล่นเสร็จแล้ว ค่อยลงไปก็ได้”
...ขาข้างซ้ายถูกถอดออกวางไวบนโต๊ะเรียนอย่างทะนุถนอม

เหล่านี้ เป็นถ้อยสนทนาบางบทตอน จาก ‘ดอกไม้และสายฝน’
วรรณกรรมเยาวชนเล่มเล็กจากสำนักพิมพ์ผีเสื้อ ผลงานโดย ‘วาวแพร’
และวาดภาพประกอบแสนน่ารักโดย ‘เฉลิมชาติ เจริญดียิ่ง’

หนึ่งในเหตุการณ์แสนอึ้งใจคือ เรื่องราวการหัดเดินของ เด็กชายพิรุณ
ที่ประสบอุบัติเหตุขาขาดตอนใส่ขยับี้ยม และได้กำลังใจจากเพื่อนๆ เกือบทั้งชั้น
ช่วยโอบอุ้มที่จะก้าวเดินได้โดยไม่ต้องใช้ไม้ค้ำยัน เพื่อจะได้วิ่งเล่นด้วยกัน เตะฟุตบอล เล่นน้ำฝน
เดินรดน้ำต้นไม้ด้วยกัน

นอกจากเด็กชายพิรุณที่เราคอยเอาใจช่วยแล้ว ยังมีมองเพื่อนที่น่ารักไม่แพ้กัน เป็นต้นว่า
เด็กหญิงอ้อแหม่มชอบใช้ความคิดคอยแก้ปัญหาให้เพื่อนๆ ที่มีเรื่องไม่สบายใจ,
เด็กหญิงดอกไม้ที่ไม่อยากเรียนซ้ำชั้น ป.1, เด็กชายผจญตัวอ่อนที่กลายอมรับความผิดเมื่อรู้ว่าผิด,
เด็กชายส่งดีที่มักแฉวเพื่อนให้บรรยายภาคีกรีน, เด็กหญิงพิจิตรมาลา หนอนหนังสือผู้เรียบเรียง
เรียนเก่ง

พวกเขาเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ยังเด็กกันเหลือเกิน
และคงเพราะพวกเขายังเป็นเด็กนี่เอง โลกในสายตาของพวกเขาจึงไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้

ไม่มีเลย อะไรก็ตามที่จะมาบั่นทอนความเชื่อ ความฝัน
ความหวังของพวกเขา, ไม่คิดถึงตัวเองก่อนเพื่อนที่กำลังเดือดร้อน, ไม่คิดคำนวณถึงส่วนได้ส่วนเสีย
ผลกำไร-ขาดทุน, ไม่มีความคิดที่ว่า จะทำเพื่อคนอื่นไปเพื่ออะไร, ไม่มีความคิดที่ว่า
ทำเพื่อคนอื่นแล้วจะได้สิ่งใดตอบแทน

พวกเขาคือดอกไม้แห่งความหวัง เป็นเมล็ดพันธุ์อันสดใสที่กำลังผลิบาน
และสิ่งจำเป็นยิ่งในการเติบโตของทุ่งดอกไม้สะพรั่งคือปุ๋ย คือดิน คือความชุ่มชื้นจากหยาดฝนที่โปรยสาย

หากครั้งหนึ่ง เราทุกคนต่างเคยครอบครองทุ่งดอกไม้ในหัวใจ วันนี้
สีอันสดใสและความหอมหวานนั้นยังคงอยู่หรือไม่?

อย่าปล่อยให้ความหวังและความฝันที่ครั้งหนึ่งเคยสวยงาม ต้องอับเฉาหรือแห้งเหี่ยว

ไม่ว่าโลกที่เราได้พบเห็นเมื่อค่อยๆ เติบโตขึ้นจะแห้งแล้งสักแค่ไหน ก็ช่างเถิด
เพราะอากาศเป็นพิษจากโลกภายนอกไม่มีทางทำลายสวนดอกไม้ของเราได้หรอก
ตราบที่เราไม่ลืมรดน้ำ พรวันดิน และเติมปุ๋ย เพื่อสีอันสดใสได้เบงบานและแผ่ถึงคนรอบข้างบาง

แม้เป็นเรื่องยากลำบากและเนิ่นนานกว่าดอกไม้จะผลิบานออกดอกสวยงามอีกครั้ง แต่ก็น่าจะพยายาม
ผลงานของ 'วาวแพร' เล่มนี้ ทำให้เรารู้สึกอย่างนั้น

.....

โดย ตัวหนอนบนกองหนังสือ

หมายเหตุ

-ประโยชน์เริ่มต้นบทความ ในเครื่องหมายัญประกาศ คือบันทึกของ 'วาวแพร'
-ภาพถ่ายประกอบบทความ ผลงานของ CHUMPOL AKKAPANTANON

.....อยากให้คุณรุ่นใหม่มีเวลาอยู่กับตัวเองบ้าง.....ครูตีว